

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. Плевен, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милена Св. Томова

при участието на секретаря АНЕТА ХР. ЙОТОВА
като разгледа докладваното от Милена Св. Томова Гражданско дело № 20224430104731 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.213, ал.1 от КЗ (отм.).

В Плевенският районен съд е постъпила искова молба от ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** против ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, в която се твърди, че на 18.05.2015г. около *** в *** се движел по *** в лявата пътна лента и срещу сградата на *** реализирал пътно-транспортно произшествие с паркирания успоредно в дясната пътна лента строителен фургон, собственост на ***. С предната си дясна част, челно в зоната на десен фар, автомобилът се ударил в лявата част на фургона, като предницата му навлязла под фургона, а предната дясна колона ударила във фургона. Вследствие на удара предната колонка на автомобила навлязла във вътрешността на купето при което пострадала пътничката на дясна задна седалка. Същата получила следните травматични увреждания: ***. Сочи се, че за случая бил съставен Констативен Протокол за ПТП с пострадали лица. Твърди се, че към датата на събитието отговорността на водача на *** била застрахована по застраховка *** в ***, обективизирана в

застрахователна полица № ***, със срок на валидност от 01.01.2015г. до 31.12.2015г. Излага се, че пострадалото лице *** предявила по съдебен ред иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от застрахователя по ***т - *** Образувано било гр.д. № **. по описа на **. С Решение № *** ***било осъдено да заплати на пострадалата *** сумата от 40 000.00лв обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 18.05.2015г. до окончателното изплащане. Решението било постановено при участието на трето лице помагач на страната на застрахователното дружество ***, ЕИК **. Твърди се, че на основание образувано изпълнително дело № *** по описа на **, район на действие **, **изплатило на пострадалата сумата в размер на 57 240,58лв. на дата 19.10.2017г. С плащането било осъществено пълно погасяване на задължението, включващо главница, законната лихва, съдебни разноски и разноски по изпълнителното дело. Ищецът счита, че е встъпил в правата на пострадалия и придобил право на регрес срещу ответника ***, ЕИК **, поради съпричиняване от негова страна на процесното ПТП, до размера на сумата от 20000лв., представляваща ½ част от изплатеното застрахователно обезщетение.

С допълнителна молба от 27.10.2022г. ищецът е навел доводи, че ответното дружество е следвало да има разрешение от *** за позициониране на строителния фургон в пътния участък. Посочил е също така, че фургонът е бил поставен на пътното платно в дясна пътна лента, в която е следвало да се извършва движението на пътните превозни средства, бил е оставен безстопанствен, несигнализиран и необозначен на място, забранено за паркиране.

Твърди се, че вземането било претендирано по реда на чл.410 от ГПК и в производството по ч.гр.д.*** била издадена заповед за изпълнение, срещу която постъпило възражение от длъжника и при условията на чл.415, ал.1, т.1 от ГПК били дадени указания на кредитора за предявяване на установителен иск.

Като следствие от изложеното се претендира постановяване на решение, с което да се признае за установено по отношение на ответника, че последния дължи на ищеца сумата от 20 000лв., представляваща 1 / 2 част от изплатеното на пострадалото лице застрахователно обезщетение, поради съпричиняване на ПТП, настъпило на дата 18.05.2018г., ведно със законната

лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане

Ответникът е депозирал писмен отговор, с който оспорва исковата претенция. Твърди, че виновен за произшествието бил единствено водача на автомобила, чиято ***т е била застрахована при ищеца. Признава и счита за безспорни следните обстоятелства, приети в мотивите на решението по гр.д. №***. по описа на *** : 1).относно механизма на произшествието - по платното, в което се е движил *** на 1,5 - 2 м вляво от десния бордюр е бил разположен фургон. Скоростта на движение на лекия автомобил е била около 40 км/ч. при достигане до фургона автомобилът се ударил с предна дясна част в областта на десния фар лява задна част на фургона, като предницата на *** навлязла под фургона, а предна дясна колонка - във вътрешността на купето; 2).От техническа гледна точка причина за настъпилото ПТП са били субективните действия на водача на лекия автомобил с органите за управление, който не задействал спирачната система на автомобила своевременно и от това последвал удар във фургона. Според установено водачът могъл да забележи фургона на разстояние от около 60 м и съответно е имал възможност да спре преди мястото на удара или да премине от лявата страна на фургона; 3). Фургонът не е бил оборудван със светлоотразителни елементи, но водачът на автомобила е могъл да го забележи, осветявайки го с фаровете, включени на къси светлини, от достатъчно разстояние, за да предотврати удара. Не оспорва извършеното от ищеца плащане по изпълнителното дело на сумата от 40 000лв. за репариране на причинените на пострадалата от произшествието неимуществени вреди. При условия на евентуалност оспорва претенцията по размер, като счита, че ако се приеме негово противоправно поведение, намиращо се в пряка причинна връзка с произшествието, отговорността му не следва да е в претендирания размер от 1 / 2 част.

Съдът, след като се съобрази със становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства прие за установено от фактическа и правна страна следното :

Установителният иск е предявен в законоустановения едномесечен срок от връчване на указанията на заповедния съд по ч.гр.д.*** по описа на ПлРС, поради което е допустим и следва да се разгледа по същество.

Между страните не е налице спор, че по силата на сключен договор за застраховка „***Т“, обективиран в застрахователна полица №***, със срок на валидност от 01.01.2015г. до 31.12.2015г. ищцовото дружество *** е застраховало лек автомобил *** с рег.***.

Не се спори също така, че на 18.05.2015г., около ***, на *** в *** настъпило ПТП между застрахования лек автомобил, управляван от *** и разположен на пътното платно в дясна лента за движение строителен фургон, собственост на ответника *** – ***.

Безспорно е и се установява от приложените преписи на Констативен протокол за ПТП с пострадали лица и приложеното гр.д.№***. по описа на ***, че при произшествието е пострадала пътничка в лекия автомобил *** и въз основа на искова претенция на същата по чл.226, ал.1 от КЗ (отм.) е присъдено обезщетение за репарирание на причинените ѝ вследствие произшествието неимуществени вреди в размер на 40 000лв., която застрахователя по риска „ГО“ *** е бил осъден да ѝ заплати, ведно със законната лихва, считано от 18.05.2015г. до окончателното изплащане. Безспорно е, че ответника *** е участвал в това исково производство като трето лице помагач на страната на застрахователното дружество.

Безспорно е още между страните и се установява от приложените преводни нареждания за кредитен превод, че на 19.10.2017г. *** е изплатило на пострадалата от процесното ПТП сумата от 40 000лв., представляваща присъденото по съдебен ред обезщетение, както и суми в общ размер на 17 240,58лв. за погасяване на натрупана законна лихва върху главницата, съдебни разноски и разноски по образуваното изпълнително дело.

Спорен между страните е въпроса налице ли е съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ответника ***. За да даде отговор по него, съдът взе предвид събраните писмени доказателства, съставени от полицейските органи във връзка с настъпилото ПТП и заключението по допуснатата САТЕ.

От приложените преписи на Констативен протокол за ПТП с пострадали лица и План-схема към същия, Протокол за оглед на местопроизшествие, както и от изслушаното заключение по допуснатата САТЕ, се установяват следните обстоятелства относно механизма на произшествието: Мястото на удара между лекия автомобил и фургона е

настъпило в района на ***, в който пътен участък са налице по две ленти за движение във всяка посока. Видно е от приложения план-схема и експертното заключение, че в посоката на движение на лекия автомобил платното е било двулентово с ширина 7 метра, а фургона е бил с ширина 2,7 метра, като е бил позициониран плътно вдясно до бордюра. При това лявата лента с ширина 3,5 метра е била изцяло свободна. Мястото на удара е било на около 1,5 – 2 метра в ляво от десния бордюр по посока на движение на автомобила, като последния е ударил с предната си дясна част фургона в лявата му задна част.

Ищецът е представил удостоверение с изх.№*** (на л.100), издадено от ***, от което е видно, че през 2015г. няма възлагателно писмо от *** към *** за изпълнение на основен ремонт на обект в посочения район, като е посочено, че при изпълнение на текущи ремонти не е необходимо да се издава от *** разрешение за поставяне на строителен фургон. Страните не спорят, че не е било налице такова разрешение и от ***

При установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Регресните права на платилия застраховател по застраховка "****Т" на автомобилистите при независимо съизвършителство не могат да бъдат реализирани нито по реда на чл. 74 ЗЗД, нито по реда на чл. 127, ал. 2 ЗЗД. В първия случай застрахователят е платил един собствен дълг, а във втория не е налице солидарна отговорност между застрахователите, нито между застрахователя и делинквентите (решение № 121/18.09.2014 г. на ВКС по т. д. № 2859/2013 г. I т. о.). Отговорността не се реализира и по реда на чл. 54 ЗЗД, тъй като регресното право на застрахователя е специално спрямо това на останалите лица, носещи гаранционна отговорност. В този случай по арг. от чл. 344, ал. 1 (отм.) ЗЗД идентичен с чл. 402, ал. 1 (отм.) ТЗ, идентичен с чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.), следва да се приеме, че последният е приложим по отношение на всички видове договори за застраховка, които разпоредби са специални спрямо уредения в ЗЗД ред за упражняване на регресните права на лицата, носещи отговорност за чуждо неправомерно поведение (Решение № 83 от 22.08.2016 г., по т. д. № 3426/2014 г. на ВКС, I т. о., ТК).

Относно вредите от произшествието и репарирането им в полза на пострадалото лице изцяло от ищеца като застраховател по риска „****Т“ на

лекия автомобил, участвал в това произшествие, не е налице спор между страните.

По предявеният регресен иск с правно основание чл.231, ал.1 от КЗ (отм.), с оглед очерталия се спор, в тежест на ищеца беше да установи противоправно поведение на ответното дружество при разполагане на строителния фургон на пътното платно, намиращо се в пряка причинна връзка с процесното ПТП.

Съдът приема, че разполагането на строителен фургон на пътното платно следва да се квалифицира като „специално ползване на пътищата“ по смисъла на §1 т.8, предл.последно от Закона за пътищата (ЗП), който регламентира, че такова е и временното ползване на части от пътното платно от други лица.

Съгласно разпоредбата на чл.26, ал.2, т.1, б.“е“ от ЗП се забранява без разрешение временното ползване на части от пътното платно, като дейност от специалното ползване на пътищата.

С Наредбата за специално ползване на пътищата (НСПП) са определени условията и редът за специално ползване на пътищата по смисъла на § 1, т. 8 от Закона за пътищата, а в глава пета е уреден разрешителния режим за временно ползване на части от пътното платно.

Съдът намира, че в случая за разполагането на процесния строителен фургон на пътя е било необходимо разрешение, според изискването на чл.26, ал.2, т.1, б.“е“ от ЗП. Това е така, т.к. се касае за временно ползване на част от пътното платно.

Разпоредбата на чл.24 от НСПП урежда допълнителни хипотези, различни от тези по чл.26, ал.2 от ЗП. Разполагането на строителен фургон на пътното платно несъмнено създава ограничения за движението, т.к. за продължително време не позволява ползване на едната пътна лента от участниците в него. Поради това е необходимо компетентен орган да прецени подходящо ли е разполагането му в конкретния пътен участък.

Ето защо, съдът счита, че е налице извършено от ответника нарушение на разпоредбата на чл.26, ал.2, т.1, б.“е“ от ЗП при разполагане на строителния фургон в пътния участък, където е настъпило процесното ПТП.

Съдът счита, че приложение в случая намира и Наредба № 3 от 16.08.2010 г. за временната организация и безопасността на движението при

извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците, т.к. разполагането на строителен фургон на пътното платно представлява работа по СМР, създаваща затруднения и опасност за движението, намалявайки широчината на пътната (уличната) настилка и поради това налагаща сигнализация, съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 от сочената Наредба. Не може да става сравнение с паркирани на пътното платно автомобили, в каквато насока се навеждат доводи от ответника, т.к. процесния фургон е с ширина 2,7 метра, както стана ясно от заключението на вещото лице, а това надхвърля допустимите максимални размери на ППС за движение по пътищата по чл.5, ал.1, т.1, б.„а“ от Наредба № 11 от 3.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства.

Поради това, разположения на пътното платно строителен фургон е следвало да бъде сигнализиран с подходящи средства за временна организация безопасността на движението по чл.11 от Наредба № 3 от 16.08.2010 г.

Ответникът не твърди и не установява да е било поставено регламентирано в сочения текст сигнализиращо средство, осигуряващо безопасността на движението.

Ето защо, съдът приема, че от ответника е извършено нарушение и по чл.2, ал.1 от Наредба № 3 от 16.08.2010 г. за временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците.

При наличие на приетите нарушения на нормативни разпоредби от ответника, съдът счита, че е налице негово противоправно поведение. То несъмнено се намира в пряка причинна връзка с процесното ПТП, т.к. строителния фургон е бил разположен на пътното платно, което е предназначено за движение на пътни превозни средства и поради сблъсък с него е настъпило произшествието.

Отделно стои въпроса за обема на съпричиняването на вредоносния резултат от ответника и съдът намира, че той е различен от претендирания от ищеца.

От страна на ответника са били извършени две нормативни нарушения, както се прие по-горе. Съдът приема, че нарушението по чл.26, ал.2, т.1, б.„е“ от ЗП в по-незначителна степен е обусловило настъпването на

произшествието, т.к. макар и да не е било налице разрешение за разполагане на строителния фургон на пътното платно, по начина, по който е бил позициониран, е останала една свободна лента за движение в същата посока. В по-висока степен е допринесло за настъпване на произшествието нарушението по чл.2, ал.1 от Наредба № 3 от 16.08.2010 г. за временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците. То също, обаче, не може да обуслови извод за 50% съпричиняване, т.к. макар и да не е била налице поставена сигнализация, водача на застрахования при ищеца автомобил е имал видимост от достатъчно разстояние, за да предприеме заобикаляне на фургона, преминавайки в съседната лента, предназначена за движение в същата посока, но по субективни причини не е извършил това действие, както стана ясно от експертното заключение.

При такова съобразяване, съдът намира, че процентът на съпричиняване не е в претендирания от ищеца размер, а следва да се определи на 25% от противоправното деяние на ответника и 75% от противоправното деяние на водача на застрахования автомобил.

С оглед на това и при безспорност на заплатената от ищеца сума от 40 000 лв., съдът приема, че дължимата от ответника сума се изчислява на 10 000лв.

Предвид изложеното, съдът счита, че исковата претенция се явява основателна и доказана до размера на сумата от 10 000лв. и като такава следва да бъде уважена, респективно се признае за установено съществуването на вземане на ищеца в този размер, а в останалата част иска следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

По исканията на страните за разноси: На основание чл.78, ал.1 ГПК, съдът следва да се произнесе по направените разноси в заповедното и исковото производство, при съобразяване приетото в т.12 от Тълкувателно решение от 18.06.2014г. по т.д.№4/2013г. на ОСГТК. В заповедното производство са били сторени разноси за държавна такса в размер на 400лв. и за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50лв., определено по правилото на чл.78, ал.8 от ГПК, изм. ДВ бр.8 от 2017г., във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл.26 от Наредбата за заплащане на правната помощ или общо разноси в размер на 450лв. С оглед изхода на

спора ответника дължи на ищеца част от тези разноси в размер на 225лв. Длъжникът е направил разноси в заповедното производство за юрисконсултско възнаграждение при депозиране на възражението му в размер на 50лв. и с оглед изхода на спора ищеца му дължи част от тези разноси в размер на 25лв. При такова съобразяване, съдът счита, че ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноси за заповедното производство, съразмерно уважената и отхвърлена част от иска, и по компенсация, в размер на 200лв.

В исковото производство ищеца е направил разноси за държавна такса в размер на 400лв., 10 лв. за издаване на съдебни удостоверения, 276лв. за вещо лице и 150лв. за юрисконсултско възнаграждение, определено по правилото на чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.25, ал.2 от НПП или общо разноси в размер на 836лв. С оглед изхода на спора ответника му дължи част от тези разноси в размер на 418лв. Ответникът е направил разноси в исковото производство за юрисконсултско 150лв. и с оглед изхода на спора ищеца му дължи част от тези разноси в размер на 75лв. При такова съобразяване, съдът счита, че ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноси за исковото производство, съразмерно уважената и отхвърлена част от иска, и по компенсация, в размер на 343лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.213, ал.1 от Кодекса за застраховането (отм.), че ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, **ДЪЛЖИ** на ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, **сумата от 10 000лв.**, представляваща дължимо поради съпричиняване обезщетение, изплатено от ищеца за обезщетяване на вреди от ПТП, настъпило на 18.05.2015г., **ведно със законната лихва** върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 07.07.2022г. до окончателното изплащане, която сума представлява част от вземането, за което е издадена Заповед за изпълнение *** по ч.гр.д.*** по описа на ПлРС, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата част до пълния претендиран размер от 20 000лв., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** **ДА ЗАПЛАТИ** на ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, **сумата от 200лв.**, представляваща деловодни разноси в заповедното производство и **сумата от 343лв.**, представляваща деловодни разноси в исковото производство, съразмерно уважената и отхвърлена част от иска и по компенсация.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____